

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **R. M.**, narozen X
státní příslušník Moldavské republiky
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2022, č. j. CPR-9258-3/ČJ-2022-930310-V248,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 2. 2022, č. j. KRPS-30894-19/ČJ-2022-010027 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač

k tomu nebyl oprávněn. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a rozhodnuto, že mu nelze po dobu tří let umožnit vstup na území členských států EU, a byla mu určena doba k vycestování v délce 10 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobce nejprve obecně namítá, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce má dále za to, že délka doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Jedná se o velice dlouhou dobu, zejména s ohledem na okolnosti celého případu. Žalobce je bezúhonnou osobou, a jedná se proto o excesivní jednání. Správní orgány měly vážit následky svých rozhodnutí pro jeho život a možnost cestovat po území EU i do budoucna. Je nutno vnímat stigma, které na cizinci s uloženým správním vyhoštěním ulpívá a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.
4. Žalovaná podle žalobce dále nedostatečně posoudila přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jeho soukromého života, čímž porušila § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ani žalovaná se nevypořádaly s možnými důsledky pro budoucí život žalobce. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, neboť tato skutečnost nemůže být jediným kritériem při posuzování přiměřenosti. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Správním orgánům byly známy základní skutečnosti k posouzení existence soukromého života žalobce, které však nezohlednily.
5. Žalobce rovněž namítá, že co do délky přijatého opatření je napadené rozhodnutí čistě formalistické, neboť nezohledňuje jeho konkrétní situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Správní orgány pouze vyjmenovaly okolnosti, které je u správního vyhoštění třeba vážit, aniž by blíže zdůvodnily jejich vztah k uloženému vyhoštění. Pro žalobce je nemyslitelný návrat do ČR, nebo je prakticky vyloučeno, že by mu byl umožněn pobyt na území ČR. V případě žalobce šlo sice o relativně dlouhou dobu nelegálního pobytu, avšak i s ohledem na okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v délce tří let nepřiměřeným zásahem. Nakonec žalobce namítal, že mu byla stanovena nezákonným způsobem doba pro vycestování, kdy lhůta 10 dní v podstatě opisuje lhůtu pro podání žaloby a jedná se tak v důsledku o nesplnitelnou povinnost, neboť po doručení případného negativního rozsudku by se tato lhůta rovnala nule dní, anebo by musel žalobce podat žalobu ihned po doručení napadeného rozhodnutí, což by znamenalo nezákonné zkrácení lhůty pro podání žaloby v této věci.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž ve svém postupu neshledala pochybení. Žalobní body se shodují s námitkami odvolacími, proto odkázala na napadené rozhodnutí. Dále uvedla, že lhůta 10 dnů stanovená pro vycestování z území je plně v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žalobce navíc disponuje platným cestovním dokladem, nemá na území České republiky závazky a má prostředky k vycestování.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud o žalobě rozhodl na jednání, z něhož se žalovaná předem omluvila. Žalobce setrval na svém dosavadním procesním stanovisku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 2. 2022 byl žalobce kontrolován hlídkou Celního úřadu pro Středočeský kraj na dálnici D11, když cestoval společně s A. M. vozidlem tovární značky X. Žalobce při kontrole předložil moldavský cestovní pas č. X, přičemž v pasu neměl vyznačené vízum pro dlouhodobý pobyt na území Evropské unie a poslední hraniční vstupní razítko z hraničního přechodu bylo více než 3 měsíce staré. Z důvodu podezření z protiprávního jednání žalobce kontaktovala policie příslušnou hlídku cizinecké Policie České republiky, Krajské ředitelství policie pro Středočeský kraj.
10. Na základě výše uvedeného zjištění bylo s žalobcem dne 4. 2. 2022 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval asi před 2,5 lety, po celou dobu bydlel na ubytovně. Přicestoval autobusem přes Maďarsko přímo do České republiky do Kralup nad Vltavou. Na území České republiky odpočíval, jezdil po výletech a navštěvoval různé památky. Poté, co se v ČR objevil covid-19 zdržoval se jen na bezpečných místech. Bylo mu známo, že svůj biometrický pas může v České republice pobývat pouze 90 dní od svého příjezdu. Vycestovat zpět chtěl během května 2022. V Moldavsku má manželku a tři děti a dále jedno dítě z předchozího manželství. V České republice nenavázal žádné kulturně společenské vazby. V roce 2015 měl problém s policií, když ho přistihli při výkonu nelegálního zaměstnání a byl následně vyhoštěn. Dále byl v roce 2020 viníkem dopravní nehody, zaplatil toliko pokutu 2 000 Kč. Poslední potíže měl v roce 2020, kdy mu byla v souvislosti s řízením motorového vozidla naměřena přítomnost alkoholu v dechu, trest mu už skončil. Do Moldavska se má kam vrátit a vyloučil, že by mu hrozil v případě návratu nějaký trest. Povinnost vycestovat nepovažoval za zásah do rodinného a soukromého života.
11. Dne 4. 2. 2022 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce, a zároveň mu uložil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 3 let.
12. Žalobce podal dne 14. 2. 2022 prostřednictvím svého zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.
13. Dne 12. 4. 2022 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 3 let a uložena povinnost opustit území České republiky do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce v období od 20. 11. 2019 do 3. 2. 2022 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění, ač k tomu nebyl

oprávněn. Žalovaná nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobce a shrnula, že bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v souladu se zákonem.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
15. Soud předně konstatuje, že obecné námitky žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky nedostály, neboť jde pouze o citaci zákonných ustanovení, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

19. Žalobce nejprve namítal, že přiměřenost uloženého opatření a délka, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, jsou nezákonné a nepřezkoumatelné. Tyto vady napadeného rozhodnutí však soud neshledal.
20. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně s odkazem na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců uvedl, že je toho názoru, že důsledek správního vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený, neboť žalobce na území České republiky porušuje právní předpisy tím, že v České republice opakovaně pobývá bez oprávnění k pobytu na území České republiky, navíc sám žalobce do protokolu neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly, že by byl důsledek rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřený z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná k tomu doplnila, že má žalobce veškeré zázemí i rodinné vazby v domovském státě, v České republice nepracoval a žil z peněz, které měl našetřeny, nemá tak ani ekonomickou vazbu k České republice. Nemá zde ani rodinné, kulturní či majetkové vazby. Žalovaná tak vyhodnotila, že je jeho integrace v České republice nízká. Žalobce potřebuje i tlumočníka, neboť nerozumí českému jazyku ani slovem ani písmem. Podle žalované tak nejsou splněny důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dále odůvodnil délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU tím, že přihlédl k době neoprávněného pobytu, dále k tomu, že k odhalení protiprávního jednání došlo ze strany policejních orgánů. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že je v obecném zájmu, aby na území ČR pobývali cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Přihlédl zároveň k tomu, že žalobce během řízení spolupracoval. Správní orgán I. stupně zároveň uvedl, že mu není známo žádné předchozí porušení právních předpisů žalobcem. Proto dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil v délce tří let. K tomu soud uvádí, že je hodnocení správního orgánu I. stupně pro žalobce příznivější, neboť sám žalobce do protokolu uvedl, že v minulosti byl přistižen při výkonu zaměstnání bez příslušného povolení, též byl viníkem dopravní nehody a zároveň byl přistižen při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu.
21. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak k otázce přiměřenosti správního vyhoštění žalobce žalovaná zrekapitulovala, že žalobce pobýval neoprávněně na území České republiky bezmála 27 měsíců, zároveň v této době spáchal i úmyslný trestný čin. Také mu již v minulosti bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proto si musel být možného opatření za neoprávněný pobyt vědom. Navíc lze předpokládat, že by žalobce v neoprávněném pobytu na území České republiky pokračoval. Dále uvedla, že žalobce neprokázal žádnou konkrétní vazbu, která by jej pevně a trvale k ČR vázala. Podle žalované žalobce nemá v České republice žádné rodinné, majetkové ani kulturní vazby, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a ani s občanem České republiky, nemá v České republice žádné zázemí, bydlí na ubytovně s kamarády. Integrace žalobce je v České republice nízká, nerozumí českému jazyku ani slovem ani písmem. Žalovaná neshledala, že by byl žalobce nepřiměřeným způsobem dotčen v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění ve vztahu k osobním nebo rodinným vztahům.
22. Z napadeného rozhodnutí ve vzájemné souvislosti s prvostupňovým rozhodnutím tak podle soudu vyplývá, na základě jakých skutečností správní orgány rozhodovaly, jak posoudily naplnění skutkové podstaty obsažené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a přiměřenost dopadů správního vyhoštění do práv žalobce a jak stanovily délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.

Z napadeného rozhodnutí je rovněž seznatelné, jakým způsobem žalovaná vypořádala jednotlivé odvolací námitky jak ohledně žalobcem namítané nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, tak ohledně uloženého „zákazu vstupu“. Žalobní bod je proto nedůvodný.

23. Žalobce dále namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého života žalobce s tím, že správní orgán I. stupně a žalovaná v tomto ohledu nedostatečně zjistily skutkový stav.
24. Soud v této souvislosti předně odkazuje na body 21 a 22 tohoto rozsudku, z nichž vyplývá, jaké skutečnosti správní orgán I. stupně a žalovaná zohlednily při posouzení zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce, jak tuto otázku vyhodnotily a jak žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala obdobnou odvolací námitku žalobce.
25. Podle soudu tak nelze říci, že by správní orgán I. stupně či žalovaná z tohoto důvodu nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Žalobce se mylí, namítá-li že správní orgány při svém posuzování přiměřenosti vycházely pouze ze skutečnosti, že se má žalobce v zemi původu kam vrátit. Z § 174a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost cizince při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodování správních orgánů do soukromého a rodinného života poskytnout veškeré relevantní informace. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí (srov. body 21 a 22 tohoto rozsudku) přitom podle soudu vyplývá, že správní orgány v případě žalobce zohlednily dostatečně veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Zároveň nelze říct, že by se správní orgány nezabývaly jednotlivými kritérii uvedenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na obecnost žalobního bodu (srov. bod 14 tohoto rozsudku) soud neshledal, že by v jakémkoliv směru bylo zjištění skutkového stavu provedené správními orgány nedostatečné, a že by proto muselo být doplněno.
26. V této souvislosti soud (v podstatě shodně se správním orgánem I. stupně a se žalovanou) poukazuje na to, že žalobce během výslechu dne 4. 2. 2022 uvedl, že sám plánuje Českou republiku v brzké době (květen 2022) opustit, že na území České republiky žádné rodinné příslušníky nemá, že v České republice pouze odpočíval a jezdil na výlet, nemá v České republice žádné kulturní ani společenské vazby, ani zde nemá žádné závazky nebo pohledávky. Zároveň neuvedl, že by uložení správního vyhoštění mělo představovat jakýkoliv zásah do jeho práv, přičemž si žalobce nebyl vědom žádné překážky vycestování z České republiky.
27. Žalobce ani v průběhu předcházejícího správního řízení, ani v řízení před soudem neuvedl žádnou dostatečně konkrétní skutečnost k následkům správního vyhoštění pro jeho život nebo kupříkladu k nezbytnosti cestovat po území EU nebo k tomu, jaké konkrétně jím tvrzené problémy mu uložené správní vyhoštění způsobí. V rozsahu obecnosti tohoto žalobního bodu proto soud porušení zásady přiměřenosti s ohledem na existující soukromý život žalobce neshledal. Žalobní bod je nedůvodný.
28. Žalobce v žalobě rovněž uvádí, že délka zákazu vstupu, tj. doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států, je formalistická a nedostatečně odůvodněná.
29. V této souvislosti považuje soud za nezbytné připomenout, že délka doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU je v § 119 zákona o pobytu cizinců stanovena *relativně určitě*. U každé skutkové podstaty, pro kterou se správní vyhoštění ukládá, je tak stanovena pouze maximální délka této doby (3, 5, nebo 10 let). Určení

konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí *správního uvážení*. V přezkumu použití *správního uvážení* správním orgánem je pak soud omezen. Může tak přezkoumávat zejména zneužití *správního uvážení* a překročení jeho mezí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda v něm byla respektována všechna procesní práva žalobce“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro *správní uvážení* stanovených. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozhodnutí uvedl, že „[s]právní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně [...], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, přezkoumat. Žalobce namítal jednak nedostatečné zdůvodnění délky této doby a jednak její formalistické stanovení.

30. Již výše soud uvedl, že správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl důvody, pro které bylo přistoupeno právě ke stanovení doby tří let. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí odůvodnila, proč neshledala stanovenou dobu nepřiměřenou. Správní orgán I. stupně uvedl podstatné důvody, proč přistoupil k uložení zákazu vstupu v uvedené výměře, žalovaná pak některé skutečnosti více rozvinula. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované tak obsahuje úvahy žalované a správního orgánu I. stupně a odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí nevybočuje ze skutkových okolností posuzovaného případu ani z dalších hledisek, která může soud v případě *správního uvážení* přezkoumávat.
31. Stanovení zákazu vstupu nelze považovat ani za formalistické v takovém rozsahu, který by meze *správního vyhoštění* překročil. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců umožňuje uložit cizinci *správní vyhoštění* až na 5 let, přičemž žalobci byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v rozsahu tří let (tj. ve výměře přesahující jednu polovinu zákonné sazby). V tomto nelze shledat ani zneužití či překročení mezí *správního uvážení*, ani jiné porušení zákonných pravidel, při kterém může soud výjimečně do užití *správního uvážení* žalovanou a správním orgánem I. stupně zasáhnout. Žalobní bod je proto nedůvodný.
32. V posledním žalobním bodě žalobce namítal, že mu byla nezákonným způsobem stanovena doba pro vycestování, která odpovídá lhůtě pro podání žaloby. Pokud by tedy žalobce podal žalobu poslední den lhůty a tato žaloba by byla nakonec zamítnuta, měl by k vycestování nula dní.
33. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců Doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o *správním vyhoštění* vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o *správním vyhoštění* měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a

odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.

34. Z uvedené citace vyplývá, že doba stanovená k vycestování může být dokonce kratší než lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění (pokud by byla stanovena mezi 7-9 dny). Základním kritériem pro stanovení doby k vycestování je, že musí být přiměřená. Ustanovení o době pro vycestování je transpozicí čl. 7 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES (dále jen „návratová směrnice“), přičemž podle čl. 7 odst. 1 věta první návratové směrnice platí, že v rozhodnutí o navrácení se poskytuje přiměřená lhůta k dobrovolnému opuštění území v délce od sedmi do třiceti dnů, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 a 4. V čl. 7 odst. 2 návratové směrnice je pak připuštěna možnost prodloužit lhůtu k dobrovolnému opuštění území o přiměřenou dobu s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivých případů, jako je délka pobytu, přítomnost školou povinných dětí a existence jiných rodinných a společenských vazeb.
35. Při stanovení doby pro vycestování je potřeba zohlednit zejména ty okolnosti, které podmiňují realizovatelnost vlastního vycestování (tj. dopravní dostupnost dané země, časová náročnost zajištění konkrétního spoje/letu, finanční zajištění cizince, tedy zda si může sám a bez odkladu financovat cestu, nebo zda musí vyčkat, než mu poskytnou finanční prostředky například rodinní příslušníci.). Pro přiměřené stanovení doby není rozhodující lhůta pro podání žaloby, nebo i eventualita, že může cizinec žalobu podat. Pokud by bylo nezbytné takovou okolnost zohlednit, musel by zákonodárce přímo do zákona stanovit dobu pro vycestování delší, než je lhůta pro podání žaloby. S podáním žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění je spojen odkladný účinek, tzn. že do doby rozhodnutí soudem neplyne doba pro vycestování (pozastavují se účinky výkonu), tato doba pokračuje až poté, co soud o žalobě rozhodne a pouze za situace, že nebyl cizinec s žalobou úspěšný. Zákon nestanoví, že by případným zamítnutím žaloby začala běžet doba pro vycestování znovu, byť by to bylo vhodné, neboť cizinec nemusí předem avizovat, že bude proti rozhodnutí o správním vyhoštění brojit žalobou a fakticky tak dobu stanovenou pro vycestování využije nikoli pro vycestování, ale pro sepis a podání žaloby. Cizinec (a tedy i žalobce) má možnost požádat o prodloužení doby pro vycestování – a v situaci, kdy podal včas žalobu, tak může učinit kdykoli během soudního řízení, neboť zásadní podmínkou pro podání žádosti o prodloužení doby k vycestování je, aby byla žádost podána před uplynutím lhůty pro vycestování.
36. Správní orgán I. stupně při stanovení doby pro vycestování zohlednil, že má žalobce cestovní doklad a je schopen vycestovat, též v dané době docházelo k uvolňování opatření proti šíření nákazy Covid-19. Podle správního orgánu I. stupně tak byla doba 10 dnů dostatečná pro vypořádání osobních záležitostí a vyřízení všech náležitostí k vycestování. Žalobce navíc do protokolu uvedl, že plánoval odcestovat během května 2022 s tím, že to nemůže nijak dokázat. Lze tak předpokládat, že ještě neměl zajištěnou žádnou jízdenku na konkrétní den. Zároveň neuváděl důvody, pro které by byl nucen na území České republiky setrvat až do května 2022. Dále výslovně uvedl, že mu není známa žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestovat z území České republiky. Také výslovně uvedl, že má prostředky na vycestování. Pakliže v žalobě namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil nezákonně stanovenou dobu pro vycestování, tak k tomu soud ještě konstatuje, že žalobce v odvolání neuplatnil žádnou námitku proti

stanovené době k vycestování. Neseznámil tak žalovanou s žádnou skutečností, pro kterou by mohla přehodnotit přiměřenost lhůty 10 pro vycestování.

37. Pro přiměřené stanovení doby pro vycestování jsou rozhodné poměry na straně cizince, které mohou ovlivnit zajištění potřebných dokladů pro vycestování. Správní orgán I. stupně a žalovaná zohlednily, že má žalobce cestovní doklad, finanční prostředky a též to, že nejsou známy překážky pro vycestování. Stanovená doba 10 dnů je sice na samé spodní hranici vymezené zákonem, avšak s přihlédnutím k tomu, že nebyly známy žádné překážky pro vycestování žalobce a též k tomu, že disponoval i nezbytnými doklady a finančními prostředky, jeví se tato doba jako přiměřená. V okamžiku, kdy se žalobce rozhodl bránit proti napadenému rozhodnutí žalobou, byl ze zákona přiznán odkladný účinek a pozastaveny účinky napadeného rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců umožňuje žalobci požádat o prodloužení doby pro vycestování, neboť je zjevné, že původní dobu pro vycestování využil k uplatnění právních kroků, ke kterým je oprávněn.
38. V závěru soud konstatuje, že je seznámen s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2022, č. j. 16 A 52/2021-15, ve kterém Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí, kterým bylo příslušníku Moldavské republiky uloženo správní vyhoštění, přičemž toto rozhodnutí soud zrušil z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině a destabilizace celého regionu, ačkoli jinak Městský soud v Praze konstatoval, že by rozhodnutí neshledal nezákonným a nenalezl by v něm důvody pro zrušení. Zdejší soud přihlíží k tomu, že rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán bezprostředně po zahájení ruské invaze na Ukrajinu a v danou dobu se jevílo jako velmi pravděpodobné, že invaze ruských vojsk nezasáhne toliko Ukrajinu. Nyní je situace stabilizovanější a soud neshledal překážku ve vycestování žalobce do Moldavska. Ostatně, ani žalobce nijak nepoukazoval na možná rizika, která by mu v souvislosti s válkou na Ukrajině a jeho návratem do Moldavska hrozila.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. června 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně